

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.
Редакторъ: Георги Кръзновъ

ГОДИНА ВТОРА

БРОЙ 9

априль 1938

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пошенска чекова смѣтка № 624.

ПРОЛЪТЪ ДОЙДЕ!

Хей, пролѣтъ дойде! Цвѣнаха сливитѣ, зарзалитѣ, глогинитѣ. Запѣха скорцитѣ. Лястовици навестиа стрѣхитѣ ни. Щъркъ закрачи замисленъ по ливадитѣ.

Проведри се кръгзорора. Небето извиши бездъненъ ку-

та радостъ! Да свѣтнатъ по насъ и очитѣ на нашитѣ майки! Да затуптятъ сърдцата имъ отъ радостъ, че ни виждатъ здрави, пѣргави, неукротими!

Пролѣтъ е въ природата. Пролѣтъ е и въ насъ. Ние пѣ-

полъ. Слънцето възмогнато грѣе и кичи градинитѣ ни.

Да излѣземъ навънъ! Да хвърлимъ шапки навъзбогъ. Да рейнемъ погледъ възъ Балкана. Какъ сладко се диша! Какъ жадно приемъ свежия просторъ! Какъ чувствуваме съ асѣка наша пѣра възродителния повѣй на пролѣтъта!

Грѣй, слънце! Разумени изблѣднѣлитѣ ни бузи. Запали въ насъ пламѣка на нестихваща-

емъ, играемъ и слушае камбанитѣ на всемировото възкресение!

Да излитнемъ на полето, въ гората, край руйналия потокъ! Да се накичимъ съ минзухаръ, съ кукурякъ и жълтуга!

Посрешнете ни! Ние носимъ най-драгия поздравъ на нашитѣ сърдца — поздрава на пролѣтъта!

Д-ръ Вас. Ив. Неновъ

ПРОЛЪТЪ

Надъ градинитѣ, полята, пакъ се спуска пролѣтъта, — цвѣтъ отрупа дървесата, — листи — младата гора.

По рѣтлини и поляни цвѣтень губертъ тя посла, и надъ роднитѣ балкани метна злачна пелена.

Пѣятъ въ цвѣналитѣ грани пакъ крилатитѣ пѣвци, — вредъ е радостъ по земята, вредъ е пѣсень и вѣнци.

Георги Костакевъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Леко топлий югъ повѣва и за пролѣтъ ни шепти, тъмний сводъ се разведрява, — разведрява и блести.

Пакъ отново ни здрависва златния небесенъ царъ и отново ни подниса благодатния си даръ.

Звѣтъ черковенъ се понесе и за празникъ ни зове: — Благийтъ Христосъ възкресе! пѣятъ сладки гласове.

Пѣятъ тѣ съсъ чаръ небесенъ и заливатъ вредъ свѣта — съ миръ, любовъ и нѣжна пѣсень

и съ Христова доброта!

Трайко Симеоновъ

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Въ градини и дворове, по ниви и ливади — навредъ по земята сж нацвѣтъли дървета и тревички.

Пролѣтъта е донесла новъ животъ въ цѣлата природа. Всичко се радва и пѣе възторжена пѣсень на живота.

Но ето другъ по-радостенъ празникъ очакватъ млади и стари, малки и голѣми. За него всички приготвятъ червени яйца, жълти козунаци и нови премѣни.

Великденъ е най-хубавиятъ и радостенъ празникъ, защото въ този денъ е възкресналъ за животъ вѣченъ нашиятъ учителъ Исусъ Христосъ, който учи хората да живѣятъ въ миръ и любовъ.

НАЙ-ХУБАВОТО ЦВѢТЕ НА ЗЕМЯТА

Надъ глави ни тихо свеждатъ китни клони цвѣтъ — вѣвъ очи ти се оглежда чудний Божи свѣтъ.

Вижъ просторнитѣ поляни съсъ синчець и макъ — твоитѣ уста засмѣни — свѣтъль слънчевъ злакъ.

Богъ градини е направилъ съ много цвѣтове — тебъ въ срѣдата е поставилъ, свидно ми дете!

Радка Станимирова

Ник. Вас. Ракинъ

ГЕРГЬОВДЕНСКО АГНЕ

Още не бѣше се показало слънцето, ние поехме пѣтя къмъ кошарата. Насреща ни се възвишаваше планината мълачлива и таинствена. Утрото бѣше бодро, весело и свежо. Отпканата бѣла пѣтека се виеше като змия изъ зеленото кадифе на нивитѣ. Кака Вела, задѣнала цедилникъ на гърба, вървѣше бързо и припрѣно, та азъ и Войчо трѣбваше отвреме-навреме да потичваме, за да я стигнемъ. Войчо бѣше увисилъ на шията си вѣнеца, приготвенъ за овцата, чието агне ще бѣде курбанъ. Когато завихме край могилата, чувахме вече блѣнето на овцетѣ. Кошарата бѣше до гората. Съгледали ни отдалече, голѣмитѣ кучета се спуснаха къмъ насъ. Азъ страховито се наредихъ да върва между кака Вела и Войчо. Гласътъ на дѣдо Вълканъ се понесе проточено и кучетата, които се бѣха доближили до насъ, сви-ха опашки и се отстраниха.

— Забавихте се — рече дѣдо Вълканъ, когато стигнахме до кошарата. — Досега трѣбваше да издоя овцетѣ и да ги подкарамъ на паша.

Кака Вела свали цедилника, взе прѣсния хлѣбъ и влѣзе при блѣшитѣ овце. Тя обиколи кошарата и три пѣти на кръстъ търкулна хлѣба изъ нея, за да бѣдатъ запазени овцетѣ отъ болести. Като разчупи хлѣба, тя даде половината на дѣдо Вълканъ, а другата надробивъкърмилката около която се струпаха овцетѣ. — А яйце носиш ли, Вело? — попита дѣдо Вълканъ. — Лани не донесохте, ама бродници помавиха на Еньовденъ млѣкото на овцетѣ, то пресека и останахме безъ сирене. — Сега нося. И тя извади отъ цедилника червено великденско яйце, нарочно пазено предъ иконата въ къщи за тоя день. Дѣдо Вълканъ зарови яйцето въ трапа предъ стрѣгата, гдето се гужда ведрото. Той отвори стрѣгата, приседна и рече:

— Да е благословена, която на свети Георги рожбата си курбанъ дава. Че той иска агне съ чисто сърдце подарено и съ права рѣжа подадено.

Като се прекръсти, подсвирина и почна да мами овцетѣ. Тѣ се струпаха и сблѣскаха при

стрѣгата. Дѣдо Вълканъ хвана първата, която излѣзе, погали я и я цѣлуна по челото. Кака Вела му подаде вѣнеца и той го наниза на шията на овцата.

— Ти ли, ваклушке, най-кротката, си късмета на свети Георги?

Дѣдо Вълканъ я издоя и по редъ издоя всички овце. Въ кошарата останаха само агнетата, които, за първи пѣтъ отлъчени отъ майкитѣ си, се блѣскаха въ оградата и жално плачеха. Дѣдо Вълканъ влѣзе въ кошарата и хвана рожбата на ваклуша. То бѣше едно хубаво агне, пълничко, съ чиста бѣла козина, само на челото съ черно кръгче. Милвахме го, радвахме му се, а то само се мжчеше да се измъкне изъ рѣжетѣ ни. Майка му, уплашена, дойде при насъ, следъ нея и другитѣ овце. Разблѣха се майки и рожби, гръмнаха ушитѣ ни отъ блѣнето имъ. Дѣдо Вълканъ съ мжка ги отведе надалече, върна се, върза краката на агнето и помогна на кака Вела да го задѣне на гърба си като дете.

Слънцето вече бѣше се дигнало надъ планинскитѣ върхове, въ златнитѣ му люлки се люлѣха кждрави джбрави и сочни ниви, изъ всѣка дол-

чинка, по всѣки хълмъ пѣеше весела, засмѣна пролѣтъта. Само агнето, задѣнато на гърба на кака Вела, шаваше, дърпаше се и непрекъснато плачеше. Мило ми бѣше за него и, колкото радостенъ отивахъ за кошарата, толкова тѣженъ се връщахъ.

Когато стигнахме въ къщи, стринка бѣше помела двора около стожера и сложила до него софра съ соль, трици и трева. Кака Вела свали цедилника съ агнето при стожера и отиде въ къщи. Децата ѝ наклѣкаха около агнето, пипаха го, галѣха го, приказваха му, но то все се дърпаше уплашено и жаловито плачеше. Върна се кака Вела съ дървенъ гребенъ изчисти и вчеса агнето. Следъ малко дойде стринка и следъ нея чичо. Стринка сложи на шията на агнето вѣнець отъ цвѣта и на едното му рогче бодна свѣщица. Подаде после на чичо рѣжена, върху който на вжглени димѣше тамянь. Запретналь рѣжави, той свали шапката си, изправи се къмъ изтокъ, прекръсти се, прикади три пѣти софрата и агнето, като благославяше:

— Да бѣде спорно въ къщи като солта, да бѣде берекетлия като трицитѣ, да бѣде здраво като тревата.

Чичо взе съ шѣпа по малко соль, трици и трева и даде на агнето да лизне и хапне. Когато чичо измъкна отъ пояса си острия ножъ и притисна между краката си агнето, за да го коли, азъ не издържахъ. Тѣжниятъ викъ на агнето ме прободо като ножъ. Не бѣхъ виждалъ до тогава да колятъ агне. Избѣгахъ въ къщи. Бѣхъ потресенъ отъ човѣшката жестокость. Защо това мило младо, невинно сжщество трѣбваше да загине мжченически? Изправенъ бѣхъ предъ страшна загадка, като предъ нѣкаква бездна. На двора бѣше стихнало като въ храмъ. По едно време децата закрѣщѣха. Надникнахъ презъ прозореца — децата бѣха нацапани съ кръвь. Кака Вела държеше паница, пълна съ кръвь.

— Намажи и горния прагъ — рече ѝ стринка. — Тая кръвь е света и пази да не влѣзатъ въ къщи болести и магии. Колкото остане, иди я хвърли въ рѣката, та да пада презъ лѣтото дѣждъ.

Само мене не мазаха съ кръвь — не дадохъ, но и не ядохъ отъ агнето. Всички бѣха въ недоумение, особено стринка бѣше огорчена, но никому не казахъ защо не ми се ядѣше отъ агнето.